

Horváth Eve

Hideg, zúgó úr

Sohasem lehet tudni, mikor hal meg az ember
anyja vagy testvére, pákosztos cicuskája.
Bundát húzok magamra, mackót, egy divatos moha-
mellényt, katéteren folytatom ki a szót.

Sohasem lehet tudni, mikor tér meg az ember,
a tér ige helyet teremt, a termet betölti az ima,
milyen aprócska termet, és mégis, ha arra kerül sor,
kitágulnak a percek, belefér idejébe a test.

Sohasem lehet tudni, mikor süllyed a legaljára,
csak onnan, ha felfele jön. De hányan ott ragadnak,
pedig a lift a levegőben akadt el. Bennszorult a levegő.
Messze van onnan a lélek mélygarázsa.

Sohasem lehet tudni, boldoggá mi teszi az embert,
és vajon odaért-e, vagy csak a kezdet rózsaszínű
vattacukrát tépkedi, beleragad az ujja, és a Városligetben
vérezni kezd egy hagyományörző táncsoport.

Sohasem lehet tudni, mi jön mindez után.
Alagutakról szólnak, fényes kilincsekről, eufóriáról.
Hol voltunk eddig, ott kiderül. Rátapasztom a hideg,
zúgó úrra a kezem, vásári hűtőmágnest.

Sohasem lehet tudni, a költő elég merész-e,
sok az édesvízi, vad tátogás és a pantomimjáték, mulatós líra.
A téma körülhenyélése.
Akkor jó az írás, ha mindennek vége.

Látó, 2025/10.